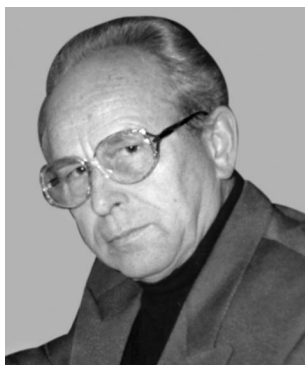

В. Г. Штолько

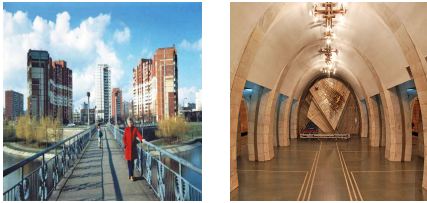
Єжов Валентин Іванович

ЄЖОВ Валентин Іванович (07. 07. 1927, с. Кощеєво Іванов. обл., РФ – 25. 08. 2010, Київ) — архітектор. Батько Сергія Єжова. Нар. арх. України (1999). Доктор архітектури (1982), професор (1989). Віце) – архітектор. Батько [Сергія Єжова](#). Нар. арх. України (1999). Доктор архітектури (1982), професор (1989). Віце-президент Укр. академії архітектури (1992), іноз. чл. Рос. академії архітектури та буд. наук (1998), почес. чл. Міжнар. академії архітектури (1998). Член НСАУ (1957; від 1988 – чл. президії). Премія РМ СРСР (1989). Державна премія України у галузі архітектури (2000). Орден «За заслуги» 3-го ступеня (2004). Закін. Київ. інж.-буд. інститут (1949). Трудову діяльність розпочав на відбудові зруйн. під час 2-ї світової війни Севастополя. Працював 1953–63 в Академії архітектури УРСР; 1963–76 – в Укр. НДПІ цивіл. будівництва: від 1975 – гол. арх.; 1976–81 – у НДІ теорії та історії архітектури (усі – Київ): дир. 1981–87 – нач. Гол. упр. архітектури і містобудування Києва, гол. арх. міста. Від 1987 – завідувач кафедри основ архітектури і архіт. проектування Київ. університету будівництва й архітектури. Водночас від 1991 – керівник творчої архіт. майстерні «Єжов». Основні напрями наук. досліджень: типологія житл. і сусп. споруд, нові архіт.-конструкт. системи. Один з авторів ген. плану розвитку Києва (1984–87). Під керівництвом та з автор. участю Є. розроблено понад 260 проектів, за якими побудовано 80 будівель та комплексів різноманіт. функціонал. призначення в Києві, Дніпродзержинську (Дніпроп. обл.), Севастополі, Бердянську (Запоріз. обл.), Феодосії, Євпаторії (обидва – АР Крим), Прип'яті (Київ. обл.) та ін. містах України. Серед осн. проектів – забудова Севастополя (житл. та громад. споруди, 1950–54); станції метро «Вокзальна» (1960) та «Дзержинська» (нині «Либідська», 1984), палаци культури Київ. авіазаводу ім. О. Антонова (1971) і Київ. радіозаводу ім. С. Корольова (1984), житл. р-ни Комсомольський (1974), Троєщина-

Вигурівщина (1, 2, 3-й мікрорайони, 1984), Теремки-1 (1985), Будинок торгівлі на Львів. площі, № 8 (1982), житл. будинок на вул. Січневого повстання (нині І. Мазепи), № 10 у Києві, реконструкція Нац. музею історії Києва (1995); житл. масив у Ялті (АР Крим, 1994). Займався живописом.

Фотоілюстрації

Основні праці

Архитектурно-конструктивные системы общественных зданий. К., 1981; Архитектура общественных зданий массового строительства. Москва, 1983; Архитектура Украины на современном этапе. К., 1984 (співавтор); Архитектурно-конструктивные системы гражданских зданий. К., 1998 (співавтор); Полвека глазами архитектора. К., 2001; Эскизная графика архитектора. К., 2003; Архитектура общественных зданий и комплексов. К., 2006 (співавтор).

Рекомендована література

1. Чернявский Г. В. И. Ежов. Венгерские зарисовки // СИА. 1978. № 64;
2. Не маю причин скаржитися на долю... (Бесіда з арх. В. І. Єжовим) // АрхУ. 1993. № 2;
3. Козак О. Віват, король! (Гол. арх. Києва середини 80-х В. Єжову – 75) // Хрещатик. 2002, 10 лип.;
4. Валентин Иванович Ежов: Библиогр. указ. построек, проектов и науч. тр. К., 2002.

Бібліографічний опис:

Єжов Валентин Іванович / В. Г. Штолько // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2009. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-17574>. – Останнє поновлення : 2016.

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).